

ANNA KRISTÍN GUNNARSDÓTTIR

„VIÐ ERUM BETRI EN ÁÐUR OG EIGUM BETRI NÁGRANNA“

HVAÐ GETUR REYNSLAN AF „BREYTUM BYGGÐ“ KENNT OKKUR?

Árið 2000 fékk Farskólinn, miðstöð símenntunar á Norðurlandi vestra, hæsta styrk sem komið hafði til menntunarverkefnis á Íslandi úr Leonardo da Vinci-starfsmenntaáætlun Evrópusambandsins. Styrkurinn var til þriggja ára verkefnis Breytum byggð, samstarfsaðilar voru átta og frá fimm löndum.

Íbúum byggðarlaga, sem bjuggu við samdrátt í hefðbundnum atvinnugreinum, var boðin ókeypis kennsla í greinum sem talið var að myndu auðvelda innkomu eða breytingu á vinnumarkaði. Megináherslan var á að auka sjálfstraust og samheldni íbúanna en stjórnandi verkefnisins var þess fullviss að forsenda þess að fólk nýti hæfileika sína sér og samfélaginu til framdráttar sé að það trúir á getu sína til að menntast og til að takast á við ný verkefni.

Markmiðið var þríþætt:

1. Að skapa námssamfélag með því að reyna að ná til sem flestra og ólíkra einstaklinga í samfélaginu.
2. Að efla færni og samkeppnishæfni einstaklinga með því að skapa jákvætt viðhorf til breytinga og nýrrar þekkingar.
3. Að auka gæði símenntunar og aðgengi að starfsþjálfun og símenntun.

Þátttaka var mikil og andrúmsloft í byggðarlaginu breyttist smám saman. Sex árum eftir að verkefninu lauk er það mat íbúa á svæðinu að það hafi haft varanleg áhrif á samfélagið á Hofsósi, bæði félagslega og samfélagslega, og enn eru verkefni í gangi sem sprottið hafa upp úr þessari vinnu.

Anna Kristín Gunnarsdóttir

Á atvinnuleysistímabili síðasta áratugar tuttugustu aldar urðu fámennu byggðarlögin með sitt einhæfa atvinnulíf oft hart úti og atvinnuleysi var ársvisst þegar fiskvinnslan brást.

Fólk með stutta formlega skólagöngu stóð verr að vígi á vinnumarkaði en aðrir. Þá, eins og í atvinnuleysinu núna, var gripið til ýmissa úrræða til að styrkja stöðu atvinnuleitenda, m.a. með námskeiðum sem haldin voru í samvinnu Vinnuálastofnunar, stéttarféлага og símenntunarmiðstöðva víða um land. Um ýmiss konar námskeið var að ræða og þjónuðu þau margvíslegum tilgangi. Þau juku þekkingu einstaklinga og höfðu auk þess félagslegt gildi og minnkuðu hættu á einangrun atvinnuleitenda. Námskeiðin voru hins vegar flest einskorðuð við 20 kennslustunda áfanga og efnisinntak og fjármagn til þeirra var takmarkað. Þannig voru t.d. tölvunámskeið vinsæl og talsvert fjölbreytt, kenna mátti matreiðslu og bútasam en hvorki matjurtarækt né garðyrkju. Uppbygging einstaklingsins var ekki markviss og litlar kröfur voru í raun

gerðar til þess að hann tæki ábyrgð á eigin þroska og skoðaði hlutverk sitt í samfélaginu.

Þessi námskeið voru þau einu sem símenntunarmiðstöðvar gátu boðið og ekki var möguleiki á neins konar nýbreytni eða tilraunastarfi. Þegar úrval námskeiða, sem stóð Farskóla Norðurlands vestra til boða, var um það bil uppuríð og atvinnuleysi enn við lýði var farið að skoða aðrar leiðir til uppbyggingarstarfs. Þá beindust sjónir að Evrópusambandinu, nánar til tekið að Leonardo da Vinci-starfsmenntaáætluninni, en þangað gafst færi á að sækja um stuðning til allt að 75% kostnaðar við menntunar- og þjálfunarverkefni, frá einu til þriggja ára að lengd.

Síðan þetta var hefur margt breyst í fræðslumálum og fjölmargar leiðir opnast fólki sem vill byggja sig upp og bæta þannig möguleika sína á vinnumarkaði.

HOFÓSÓS

Hofsós var eitt þeirra fámennu byggðarlaga sem glímt hafði við ársvisst og árstíðabundið atvinnuleysi en atvinnulífið þar einkenndist af útgerð smábáta, fiskvinnslu og þjónustu við landbúnað nærsveitanna. Og eins og í öðrum byggðarlögum við svipaðar aðstæður fækkaði íbúum jafnt og þétt. Hofsós

hafði þó eitt umfram önnur byggðarlög en það var Vesturfarasetrið sem verið hafði í uppbyggingu um nokkurra ára skeið og leiddi vaxandi fjölda ferðamanna til Hofsóss á hverju sumri. Íbúar svæðisins höfðu þó fremur lítið af þeim að segja þar sem starfsreynsla og þekking flestra byggðist ekki á þeim grunni sem nýttist beint við ferðaþjónustu. Uppbyggingin var því ekki endilega fagnaðarefni hinum almenna íbúa þar sem atvinnutækifæri fylgdu ekki í kjölfarið.

Þessar aðstæður urðu kveikjan að hugmyndinni sem var uppistaðan í þriggja ára tilraunaverkefni sem á íslensku fékk nafnið „Breytum byggð“ en „Learning Community“ (Samfélag í námi, LearnCom) á ensku og fékk hæsta styrk frá Leonardo da Vinci-áætluninni sem komið hafði til Íslands.

HVAÐ VAR „BREYTUM BYGGÐ“ ?

Kjarnahugmyndin var í stuttu máli að auka sjálfstraust og samheldni íbúanna. Markmiðið var þríþætt:

1. Að skapa *námssamfélag* með því að reyna að ná til sem flestra og ólíkra einstaklinga í samfélaginu.
2. Að efla færni og samkeppnishæfni einstaklinga með því að skapa jákvætt viðhorf til breytinga og nýrrar þekkingar.
3. Að auka gæði símenntunar og aðgengi að starfsþjálfun og símenntun (Jón Torfi Jónasson og Kristín Erla Harðardóttir. 2004).

Áhersla var lögð á að efla sjálfstraust þátttakenda gagnvart námi og auka samheldni þeirra til að takast á við breytingar með jákvæðum hætti. Með verkefninu var íbúum, sem bjuggu við samdrátt í hefðbundnum atvinnugreinum, boðin kennsla í greinum sem talið var að myndu auðvelda nýja innkomu og/eða breytingar á vinnumarkaði, s.s. í tungumálum (ensku), tölvufærni, ferðamálafræðslu, sjálfs- og hópefli; allt greinar sem hagnýtar eru hvar sem er í samfélagi nútímans. Auk þess upplifðu þátttakendur sig sem hluta af stærri heild þar sem verið var að takast á við sama eða svipað vandamál í fjórum öðrum löndum.

ÞÁTTTÖKUSTOFNANIR

Stofnanirnar, sem þátt tóku í verkefninu, voru átta frá fimm löndum: Farskóli Norðurlands vestra (FSNV), sem stjórnaði verkefninu, Háskólinn á Hólum og Félagsvísindastofnun Háskóla Íslands frá Íslandi, matsstofnun og símenntunarmiðstöð í grennd við Gävle í Svíþjóð, símenntunarmiðstöð í Lungau-héraði í Austurríki, símenntunarmiðstöð í Zaragoza á Spáni og Háskólinn í Patras í Grikklandi. Allar símenntunarmiðstöðvarnar starfræktu verkefnið í dreifbýli.

Hver og ein stofnun bar ábyrgð á vissum verkþáttum: FSNV stjórnaði og bar ábyrgð á fjárhagsmálum og verkefninu í heild, Háskólinn á Hólum samdi námsefni og kenndi ferðamálafræði á Íslandi, Félagsvísindastofnun Háskóla Íslands fylgdist með og mat verkefnið frá upphafi til enda. Sænska matsstofnunin vann með símenntunarmiðstöðinni þar að mati á sjálfseflisverkþættinum sem var að hluta saminn af starfsfólki miðstöðvarinnar á Gävle og í Lungau en að mestu hjá FSNV. Símenntunarmiðstöðin á Spáni bar ábyrgð á náms efni í ensku sem sérstaklega var fyrirhugað að snerist um þjónustu við ferðamenn og Háskólinn í Patras bar ábyrgð á vefsíðu verkefnisins og samskiptaleiðum nemenda, kennara og stjórnenda. Þar var einnig samið kennsluefni sem notað var við fjarkennslu í Grikklandi.

MARKHÓPURINN

Markhópurinn, sem skilgreindur var í umsókn til Leonardo da Vinci-starfsmenntaáætlunar Evrópusambandsins, var tvenns konar:

1. Atvinnuleitendur með stutta formlega skólagöngu.
2. Vinnandi fólk sem þurfti nýja þekkingu til að auðvelda því hreyfingu á vinnumarkaði.

Hugmyndin var að höfða sérstaklega til þeirra sem bjuggu yfir kunnáttu sem var að missa mikilvægi sitt vegna breytinga á hefðbundnum vinnumarkaði. Þegar upp var staðið reyndust markhópar í hverju landi fyrir sig aðeins mismunandi og ýmist var um frjálsa þátttöku að ræða eða atvinnuleitendur, fatlaða eða aðra bótáþega. Í einstaka tilfellum

Vesturfarasetrið á Hofsósi.

voru bótaþegar skyldaðir til að mæta. Þessi staðreynd hafði áhrif á framkvæmd námskeiðanna og skapaði mismunandi andrúmsloft og viðhorf á stöðunum.

ÞÁTTTAKENDUR

Á Íslandi voru sett landfræðileg mörk fyrir þátttöku og miðað við að þátttakendur byggju á Hofsósi eða í nágrenninu sem skilgreint var nákvæmlega. Að öðru leyti gat hver sem var yfir 18 ára aldri tekið þátt í verkefninu og talið var kostur að einstaklingar innan hópsins væru innbyrðis ólíkir þar sem eitt höfuðmarkmið verkefnisins var að auka skilning og samheldni innan byggðarlagsins. Þannig sat fiskverkafólk, bankastjóri, kennarar, bændur, verslunarmenn, atvinnuleitendur, fatlaðir og ófatlaðir hlið við hlið og tókust á við verkefnin, alls 65 einstaklingar úr þessu litla 300 manna samfélagi. Aldur

þátttakenda var frá 18 ára til 77 ára en það segir nokkuð til um viljann til þátttöku og jákvæða afstöðu til verkefnisins á Hofsósi og í nágrenni. 45 einstaklingar tóku þátt í verkefninu öll þrjú árin en algengasta ástæðan fyrir brotthvarfi frá náminu var flutningur af svæðinu.

KYNNING – UNDIRBÚNINGUR Á HOFÓSÍ

Ein birtingarmynd þess óöryggis sem fylgir ótryggu atvinnuástandi er tortryggni gagnvart nýjungum og það var ekkert gefið að íbúar „út að austan“, eins og við segjum í Skagafirði, vildu taka þátt í þessu verkefni. Kynning þess var því vandasöm og mikilvægasta forsenda þess að vel gæti tekist til var að fólkið mætti jákvætt til leiks eða öllu heldur mætti til leiks yfir höfuð.

Sagt hafði verið frá Leonardo-styrknum í Ríkisútvarpinu og Svæðisútvarpi Norðurlands og innan skamms fór að heyrast að fyrirhugað væri að starfrækja námskeið á Hofsósi. Ég leitaði fljótlega til nokkurra mjög vel valinna einstaklinga á Hofsósi, kynnti þeim það sem fyrirhugað var og bað þá um að tala jákvætt um þessa frétt og leggja áherslu á hve einstakt tækifæri stæði íbúum svæðisins til boða. Ég fékk fljótlega hringingar framtakssamra Hofsósbúa sem spurðu hvort ekki stæði til að halda kynningarfund þar. Það stóð auðvitað til um leið og aðstæður leyfðu.

Leitað hafði verið tilboða í fartölvuver til þess að nota við kennsluna á Hofsósi en engar nemendatölvur voru í skólanum og tölvur ekki slík almenningseign sem þær eru í dag. Keyptar voru 20 fartölvur, skjávarpi, prentari, myndskanni og stafræn myndavél. Þegar tölvubúnaðurinn var kominn í hendur Farskólans var sent bréf inn á hvert heimili í byggðarlaginu þar sem auglýstur var kynningarfundur í Höfðaborg, samkomuhúsinu á Hofsósi.

Þegar við mættum á staðinn, 10 manna hópur stjórnenda og væntanlegra kennara frá Sauðárkróki og Hólum í Hjaltadal, með tölvubúnaðinn og PowerPoint-kynningu á verkefninu var búið að setja nokkrar kaffikönnur og 20 bolla í minnsta hliðarsalinn í húsinu svo augljóst var að væntingar húsvarðarins um fundarsókn voru ekki miklar. Tölvubúnaðurinn var settur upp til sýningar og fljótlega fóru fundarmenn að safnast inn. Ekki leið á löngu þar til salurinn var orðinn troðfullur svo opnað var inn í aðalsalinn. Húsvörðurinn var síðan á harðahlaupum með fleiri bolla og meira kaffi. Andrúmsloftið var afar jákvætt og skráningar fóru fram úr björtustu vonum.

Vesturfasetrið lét okkur í té húsnæði til tölvukennslunnar, Grunnskólinn lánaði annað húsnæði og aðstöðu, Fjölbrautaskóli Norðurlands vestra lánaði borð og stóla, atvinnuþróunarfélagið í Skagafirði kom að undirbúningi og verkalyðsfélagið var boðið og búið til aðstoðar, Sveitarfélagið Skagafjörður lofaði að baktryggja okkur og aðstoða á allan mögulegan máta. Sömu sögu var að segja hvar sem borið var niður, allir voru reiðubúnir að aðstoða.

Ég held að ég geti fullyrt að kynningin á verkefninu hafi heppnast sérstaklega vel og móttökur íbúanna út að austan voru frábærar. Það var vissulega mikill léttir.

„HÚN HEFUR ALLTAF UNNIÐ Í FISKI OG GETUR EKKERT ANNAD“

Fyrirsögnin að ofan er tilvitnum í mann sem hringdi í mig áður en ég hófst handa við umsókn um styrk til verkefnisins vegna systur hans, konu um þrítugt sem hafði nýlega misst vinnuna. Það hvarflaði ekki að honum að fyrir systur hans ætti annað að liggja en að vinna í fiski það sem eftir væri starfsævinnar. Líklega hefur lítið sjálfstraust konunnar verið tilefni þessarar yfirlýsingar.

Vegna ámóta viðhorfa var sjálfseflipátturinn alltaf meginuppistaðan í hugmyndinni þegar verkefnið var að mótast en ég er þess fullviss að forsenda þess að fólk nýti hæfileika sína sér og samfélaginu til framdráttar sé að það trúir á getu sína til að menntast og til að takast á við ný verkefni. Samvinna og samheldni í viðkomandi samfélagi er auk þess mikilvæg forsenda framfara en rígur og óeining niðurdrepandi.

Sjálfstraust þeirra sem eiga stutta formlega skólagöngu að baki er oft lítið og sömu sögu er að segja um fólk sem misst hefur atvinnuna. Ég reiknaði ekki með að námskeið í sjálfsefli höfðaði til íbúanna, sérstaklega ekki karlanna því að staðreyndin er sú að konur sækja frekar sjálfseflinámskeið af eigin hvötum en karlar. Það var því kjörið að hafa tölvukennslu sem meginádráttarafli að verkefninu en tölvunámskeið voru vinsæl á vettvangi endurmenntunar og frekar dýr. Enska var einnig valin með og að lokum ferðamálafræðsla sem var í höndum Háskólans á Hólum og ekki að ófyrirsynju þar sem Hofsós var vaxandi ferðamannastaður, þökk sé Vesturfasetrinu. Gert var að skilyrði að allir þátttakendur sæktu allar greinarnar en ýmsir spurðust fyrir um hvort ekki mætti sleppa sjálfseflinu.

LÍFSVEFURINN

Í *Breytum byggð* fékk sjálfseflið nafnið „lífsvefurinn“. Nafnið er hugsað þannig að lítið er á meðfædda hæfileika sem uppi stöðu í vef en reynslu, þekkingu og hæfni sem ívaf sem skapar smám saman heilsteyptan og þroskaðan einstakling. Sterka, veika, misfallega, allt eftir efnun og ástæðum en alltaf vefi sem hægt er að fegra og bæta ef uppistaðan er traust.

Sigríður Sigurjónsdóttir, sálfræðingur á Sauðárkróki, sá

alfarið um þennan þátt verkefnisins og á mikinn heiður skilið fyrir frábært verk. Hún lýsir honum á eftirfarandi hátt í tölvu-pósti til Margrétar Bjarkar Björnsdóttur, þáverandi nema í ferðamálafræði við Háskólann á Hólum: „Lífsvefurinn fylgdi verkefninu á Hofsósi frá upphafi til enda, en námið byggðist á skoðun einstaklinganna bæði á styrk sínum og veikleikum, en einnig á styrk samfélagsins og veikleikum. Farið var yfir hvað einstaklingurinn gæti gert til að efla sjálfan sig og samfélagið, og hvað hópurinn gæti lagt til málanna almennt í samfélaginu. Fjallað var um nám og námstækni, og hvernig það er að stunda nám sem fullorðinn einstaklingur, en einnig var unnið með fyrri reynslu fólks af námi, bæði góða eða slæma. Mikið var unnið með sjálfið og sjálfstraustið, sjálfsvirðinguna og sjálfsskilning. Ýmsar persónuleikagerðir voru skoðaðar og mikið rætt um tjáskipti og tjáningu. Stór kaffi var um samskiptakerfi og það að vera hluti af samskiptakerfi, eins og samfélagi, fjölskyldu, vinnustað og fleira. Farið var í gegnum samskipti fólks við aðra, og það að taka ábyrgð á samskiptum sínum, hluti af því var gagnrýni, hrós, baktal, að segja nei, eða að standast þrýsting og fleira sem fólk þarf að takast á við í daglegu lífi sínu. Einnig var fjallað um sorg og áföll í lífi fólks og um sálfræði samfélagsins.“ (Margrét Björk Björnsdóttir, 2007).

Margrét Björk skrifar jafnframt í ritgerð sinni: „Náms-efnið var samþætt eins og kostur var á, til dæmis var náms-efnið í ensku samþætt ferðamálapakkanum, vefsíðugerð var sérstaklega unnin með ferðamennsku í huga, og í ferðafræðinni var sjónum manna beint að heimaslóð og unnið með átthagafræði eða byggðafræði, og möguleika svæðisins í uppbyggingu á ferðaþjónustu. Ferðamálaþátturinn var þó ekki endilega settur upp eða hugsaður beint fyrir fólk sem hafði hug á að stofna eða reka ferðaþjónustufyrirtæki, heldur var haft að leiðarljósi hvað þátttakendurnir gætu almennt lært af ferðafræðunum, og hvernig hægt væri að bæta samfélagið öllum til hagsbóta. Reynt var að nýta þennan þátt til að skoða samfélagið með augum gestsins og sjá hvað betur mætti fara, en unnið var að hugmyndum um uppbyggingu á afþreyingu sem gæti nýst öllum, jafnt íbúum sem gestum svæðisins.“ (Margrét Björk Björnsdóttir, 2007). Framlag Háskólans á Hólum til þessa verkefnis var mjög dýrmætt og hefur án efa orðið til þess að íbúar svæðisins eru jákvæðir í

garð ferðaþjónustunnar, skilja betur hverjir beinir og óbeinir hagsmunir þeirra eru af uppbyggingu hennar og að þeir eiga allir sinn þátt í því hvort vel tekst til eða ekki.

Í matskýrslu Félagsvísindadeildar Háskóla Íslands og könnun sem gerð var meðal þátttakenda í verkefninu á vegum Farskólans, miðstöðvar símenntunar á Norðurlands vestra, í ágúst 2005 kemur fram að yfirgnæfandi meirihluti taldi þekkingu sína í öllum námsgreinum hafa aukist nokkuð eða mikið með þátttöku í *Breytum byggð*, þó mismikið eftir greinum og mikill meirihluti gat nýtt sér þekkingu úr náminu. (Jón Torfi Jónasson og Kristín Erla Harðardóttir. 2004; Bryndís Kristín Þráinsdóttir, munnleg heimild, september 2009).

VARANLEG ÁHRIF VERKEFNISINS

Í ritgerð Margrétar Bjarkar kemur fram mikil ánægja þátttakenda með *Breytum byggð* í heild en hún taldi sjálfseflipáttinn gera gæfumuninn „... þar sem hann hefði bætt afstöðu manna til verkefnisins, hvers annars og samfélagsins sem heildar.“ (Margrét Björk Björnsdóttir, 2007).

Margrét Björk skrifar: „Allir viðmælendur mínir voru á því að þetta verkefni hefði haft varanleg áhrif á samfélagið á Hofsósi, bæði félagslega og samfélagslega, og enn væru verkefni í gangi sem hefðu sprottið upp úr þessari vinnu. Fólk nefndi til dæmis Jónsmessuhátíðina, sem er bæjarhátíð haldin á Hofsósi um Jónsmessuhelgina, og öll félagasamtök á svæðinu koma að undirbúningi og framkvæmd á. Hugmynd um að halda bæjarhátíð til að auka samkenndina, og fá brottflutta Hofsósbúa til að kíkja í heimsókn, kom upp í verkefnahópi í *Breytum byggð*, en félagasamtökin á svæðinu tóku þá hugmynd að sér, og framkvæma með miklum sóma: „*Jónsmessuhátíðin var endurvakin, og það er örugglega ekki víða á landinu þar sem haldin er hátíð með meiri samstöðu heimamanna, þar sem öll félagasamtök á svæðinu koma að undirbúningi og framkvæmd*“ (viðmælandi L, munnleg heimild, apríl 2007). Einnig minntust margir á handverkshópinn Fléttuna sem einnig var stofnaður upp úr vinnuhópi í verkefninu *Breytum byggð*. Þessi félagsskapur hefur verið mjög virkur í samfélaginu og innan hans hafa myndast vinnuhópar með misjöfnum áherslum í gerð handverks eftir því hvar áhugi og hæfileikar fólks liggja. Allur hópurinn hefur svo

komið saman einu sinni í mánuði til að ráða ráðum sínum. Auk þess hefur handverkshópurinn unnið að hönnun og gerð minjagripa sem byggja á sérstöðu svæðisins, jafnframt því sem staðið hefur verið fyrir ýmsum handverksnámskeiðum og handverkssölu á svæðinu. Nú er handverkshópurinn að festa kaup á leirbrennsluofni sem ákveðið hefur verið að verði staðsettur í Grunnskólanum á Hofsósi þannig að hann geti einnig nýst þar til kennslu fyrir börnin. Nemendur Grunnskólans á Hofsósi nutu einnig beint góðs af *Breytum byggð* á sínum tíma þar sem þeir fengu í fyrsta sinn aðgengi að tölum og tölvukennslu í skólanum eftir að verkefnið hófst.

HVER ER ÁRANGURINN?

Í upphafi var spurt hvað reynslan af *Breytum byggð* gæti kennt okkur. Niðurstaðan er að styrking á sjálfsmati einstaklingsins og samkennd í samfélagi er mikilvægari en önnur hefðbundin kennsla þó ekki beri að vanmeta hana. Ef einstaklingurinn hefur ekki sjálfstraust til að leita tækifæra og nýta þau og að gera það besta úr aðstæðum hverju sinni er til lítills barist.

Sex árum eftir að *Breytum byggð* lauk gætir áhrifa þess enn í byggðarlaginu. Verkefni, sem urðu til í kjölfarið, eru enn til og samheldni og samtakamáttur eru ríkir þættir í samfélaginu. Um nokkurt skeið hafa íbúarnir t.d. verið að undirbúa byggingu íþróttahúss. Titill greinarinnar er tilvitnun í íbúa á Hofsósi. Er hægt að fá betri ummæli um verkefni?

HEIMILDIR:

Jón Torfi Jónasson og Kristín Erla Harðardóttir. 2004. *LearnCom Final Evaluation Report*. Reykjavík. Félagsvísindastofnun Háskóla Íslands.

Margrét Björk Björnsdóttir. 2007. *Römm er sú taug... Getur sjálfsstyrking samfélaga og efling á átthagafærði, stuðlað að sterkri byggð og uppbyggingu á ferðajónustu á landsbyggðinni?* Óbirt BA-ritgerð í ferðamálafræði frá Háskólanum á Hólum.

Munnleg heimild:

Bryndís Kristín Þránsdóttir, munnleg heimild, september 2009.

UM HÖFUNDINN

Anna Kristín Gunnarsdóttir er með MA próf í menntunarfræðum frá Háskóla Íslands og B.Ed. próf frá Kennaraháskóla

Íslands. Hún hefur sótt fjölmörg námskeið í kennslufræði fullorðinna auk endurmenntunarnámskeiða í kennslufræði tungumála. Anna Kristín hefur m.a. starfað sem alþingismaður fyrir Norðvesturkjördæmi, framkvæmdastjóri Farskólans, miðstöðvar símenntunar á Norðurlandi vestra og sem kennari á Sauðárkróki til fjölda ára.

ABSTRACT

In the year 2000 Farskólinn, center of continuing education in the North-West part of Iceland, got the highest grant awarded to an educational project in Iceland by European Union's Leonardo da Vinci Lifelong Learning Program. The grant was for a three year multinational project named "Learning Community" with eight partners in five countries. The inhabitants of communities, whose traditional job industries were declining, were offered free tutoring in subjects that were believed to allow the inhabitants to reenter or take up different kinds of jobs on the job market. The focus was put on increasing the self confidence of inhabitants and the sense of unity in the community. The project coordinator was sure that peoples' believe in their ability to gain education and take on new projects is a precondition for them to be able to use their abilities for their own and the community's advancement.

There were three main goals:

1. Creating a „learning community“ by reaching as many and as diverse individuals in the community as possible.
2. Strengthening the skills and competitiveness of individuals by creating a positive air towards changes and new knowledge.
3. Increasing the quality and possibilities of continuing education and job related training.

Participation was high and the air in the community changed as the project progressed. Six years after the project was over the inhabitants of the area felt that it had had a lasting impact on the community in Hofsós, both socially and for the community, and there are still projects going on that sprung up as a result of the Learning Community project.